

(25) VICTOR HUGO - 3
OCEANO NOX

Oh! Combien de marins, combien de capitaines
Qui sont partis joyeux pour des courses lointaines,
Dans ce morne horizon se sont évanouis !
Combien ont disparu, dure et triste fortune,
Dans une mer sans fond, par une nuit sans lune,
Sous l'aveugle océan à jamais enfouis !

Combien de patrons morts avec leur équipage !
L'ouragan de leur vie a pris toutes les pages,
Et d'un souffle il a tout dispersé sur les flots !
Nul ne saura leur fin dans l'abîme plongée;
Chaque vague en passant d'un butin s'est chargée;
L'une a saisi l'esquif, l'autre les matelots.

Nul ne sait votre sort, pauvres têtes perdues!
Vous roulez à travers les sombres étendues,
Heurtant de vos fronts morts des écueils inconnus.
Oh ! que de vieux parents qui n'avaient qu'un seul rêve
Sont morts en attendant tous les jours sur la grève
Ceux qui ne sont pas revenus !

...

(25) விக்தோர் உய்கோ - 3
நடுக்கடலில்... நள்ளிரவில்...!

மகிழ்ச்சி பொங்க நெடும் பயணம் மேவிச் சென்ற
எத்தனை மீனவர்கள், எத்தனை மாலுமிகள், அந்தோ,
துயர் மிகு அத்தொடு வானில் தொலைந்தே
போய்விட்டனரே! சோகமிகு விதியின் கொடுமையிது!
நிலவில்லா மையிருட்டில் ஆழங்காணா அலைவெளியில்
கண்ணிலாக் கருங்கடலில் எண்ணிலா மாந்தர்கள்
நிரந்தரமாய் நீருக்குள் அழுந்திப் புதைந்து போயினரே!

தலைவனும் அவன் குழுவும் ஒருசேரப் படகோடு
மூழ்கி மடிந்த கதை எத்தனையோ!
சுழன்றடித்த சூறாவளி அவர்தம் வாழ்வின் ஏடுகள்
அனைத்தையும் கிழித்தது ஒரே மூச்சில்;
அலைகள்மேல் விட்டெறிந்தது ஒரே வீச்சில்;
அதல பாதாளத்தில் அமிழ்ந்த அன்னவர்க்கு நேர்ந்தகதி
என்னவென்று யார் அறிவார்? திரண்டெழுந்த
அலைகள், தோணியை ஒன்றும் மீனவரை ஒன்றும்,
தமக்குப் பிணையாய்ப் பரிசாய் இழுத்துச் சென்றுவிட்டனவே!

சிதைந்து போன தலைகளே!
உங்களுக்கு உற்ற கதி யார் அறிவார்?
பாதாள இருள்வெளியில் உருண்டு புரண்டு உலகறியாப்
பாறைகளை உயிரற்ற உங்கள் நெற்றியால் முட்டித்
தள்ளிக்கொண்டிருக்கிறீர்களே! நாளொன்று தவறாமல்
கடலோரம் வந்து வாராத உங்கள் வருகையை
எதிர்பார்த்துத் தம் ஒரேகனவும் நிறைவேறா
ஏமாற்றத்தில் உயிரிழந்த வயோதிகப் பெற்றோர்கள் எத்தனை பேர்!

...

On s'entretient de vous parfois dans les veillées,
 Maint joyeux cercle, assis sur des ancrs rouillées,
 Mêlé encor quelque temps vos noms d'ombre couverts
 Aux rires, aux refrains, aux récits d'aventure,
 Aux baisers qu'on dérobe à vos belles futures,
 Tandis que vous dormez dans les goëmons verts.

On demande : Où sont ils? Sont-ils rois dans quelque île?
 Nous ont-ils délaissés pour un bord plus fertile ?
 Puis votre souvenir même est enseveli.
 Le corps se perd dans l'eau, le nom dans la mémoire.
 Le temps, qui sur toute ombre en verse une plus noire,
 Sur le sombre océan jette le sombre oublié.

Bientôt des yeux de tous votre ombre est disparue,
 L'un n'a-t-il pas sa barque et l'autre sa charrue?
 Seules, durant ces nuits où l'orage est vainqueur,
 Vos veuves aux fronts blancs, lasses de vous attendre,
 Parlent encor de vous en remuant la cendre
 De leur foyer et de leur coeur !

...

கண்விழித்திருக்கும் இரவுகளில் சில சமயம்
 உங்களைப் பற்றிய பேச்சு வரும்
 கரைமணலில் அரைகுறையாய்ப் புதைந்து கிடக்கும்
 பழைய துருப்பிடித்த நங்கூரம் ஒன்றினைச்
 சுற்றி யமர்ந்து கூடிக் களித்திருக்கும் சில நாளில்
 பழைய பாடல்கள், கேலிப் பேச்சுகள், வீர சாகசங்கள்,
 உங்கள் காதலிக்குக் கிட்டாத முத்தங்கள்
 ஆகிய இவற்றுடன் இணைத்துப் பிணைத்து
 நிழல் படிந்த உங்கள் பெயரும் பேசப்படும், சில காலம் வரை.
 நீங்களோ, ஆழ்கடல் அடியில், பச்சைப்பாசிப் படுக்கையில்
 படுத்துறங்கிக் கொண்டிருப்பீர்கள்!

யாரோ கேட்பார்: எங்கே அவர்கள்? ஏதேனும் தீவொன்றின்
 மன்னராகிவிட்டனரோ?
 நம்மைக் கைவிட்டு இதனினும் செழுமைமிகு இடம்
 வேறெங்கும் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டனரோ?
 காலப்போக்கில் உங்கள் நினைவும் கூட மறைந்துவிடும்.
 உப்புத் தண்ணீரில் உடல் கரைந்துபோயிற்று,
 உள்ளத்து நினைவிலிருந்து பெயர் கரைந்துபோயிற்று.
 ஒவ்வொரு நிழலின்மீதும் அதனினும் கரியதோர்
 நிழலைக்கொட்டி மெழுகி மூடிவிடும் காலனவன்
 இருள் படர்ந்த கடலின்மேல் நினைவகற்றும்
 மறதியெனும் போர்வையினைப் போர்த்திட்டான்.

அனைவர் கண்களிலிருந்தும் விரைவில்
 உங்கள் நிழலும் மறைந்துவிடும்.
 அவரவர்க்கு அவரவர் பிழைப்பு இருக்கிறதே!
 சிலருக்கு ஏர்க்கலப்பை, சிலருக்கு கட்டுமரம்.
 ஆனாலும் புயல்காற்று பயங்கரமாய் கொக்கரிக்கும்
 இரவுகளில் நெற்றி வெளிறிய உங்கள் விதவைகள்
 மாத்திரம் தனிமையின் வெறுமையில்
 உங்களுக்காகவே காத்திருந்து காத்திருந்து
 சலித்துப்போன பின்னும் கூட
 உங்களைப் பற்றித் தான் பேசுகின்றனர்,
 கணப்புத் தணல்மீது படிந்த சாம்பலையும்
 தம் நினைவுகள்மீது படிந்த சாம்பலையும் கிளறியபடி!

...

Et quand la tombe enfin a fermé leurs paupières,
 Rien ne sait plus vos noms, pas même une humble pierre
 Dans l'étroit cimetière où l'écho nous répond,
 Pas même un saule vert qui s'effeuille à l'automne,
 Pas même la chanson naïve et monotone
 Que chante un mendiant à l'angle d'un vieux pont !

Què sont ils, les marins sombrés dans la nuit noire?
 Oh flots, que vous savez de lugubres histoires!
 Flots profonds redoutés des mères à genoux!
 Vous nous les racontez en montant les marées,
 Et c'est ce qui vous fait ces voix désespérées
 Que vous avez le soir quand vous venez vers nous!

* * *

காலப்போக்கில் கல்லறை அவர்கள் கண்களையும்
 மூடியபின் உங்கள் பெயர் சொல்ல எதுவுமே இராது.
 எங்கள் குரல் எதிரொலிக்கும் சிறு இடுகாட்டில்
 எந்தவொரு மூலைமுடுக்கிலும் சாதாரண
 ஒரு நடுகல் கூட இல்லையே, உங்களை நினைவு கூர!
 குளிர்காலத்தில் உங்களுக்காக இலை உதிர்க்க
 அமுழுஞ்சிச் செடிகூட இங்கில்லை.
 தெருக்கோடித் திருப்பத்தில் பழையதோர் பாலத்தில்
 அமர்ந்து ஒரு பிச்சைக்காரன் சமதொனியில் சோகமாய்
 இழுத்து முனகும் தெம்மாங்குப் பாடலில்
 உங்கள் நினைவு கூரும் வரி ஒன்றுகூட இல்லையே!

இருள்கூழ் நள்ளிரவில் நடுக்கடலில் மூழ்கி
 மறைந்துபோன அக்கடலோடிகள்தாம் எங்கே?
 ஆர்ப்பரிக்கும் அலைகளே! எத்தனைச் சோகக்
 கதைகளைத்தான் நீங்கள் சுமந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்?
 ஆழ்கடலே! தாய்மார்கள் உள்ளங்களை உலுக்கி
 மண்டியிடச் செய்யும் பாழ்கடலே! நீரேற்ற நாள்களில்
 திரண்டெழுந்து வந்தெமக்கு அச்சோகக்
 கதைகளைத்தான் சொல்லிச் செல்கின்றீர்கள்
 ஆம், மாலைப் பொழுதினிலே கரையேறி எமைநேக்கி வரும்போது
 உங்கள் குரல் தழுதழுத்து ஓலமிட அச்சோகம்தான் காரணம்!

* * *